

Flavian seikkailu

Heräsin, kun kuulin jonkun veneen rantautuvan talomme eteen. ”Kuka siellä?” isäni Aad kysyi, mutta vastausta ei kuulunut. Näimme, kun veneestä nousi vieraita ihmisiä. Talomme eteen tulleet muukalaiset puhuivat vierasta kieltä, jota edes äitini Hama ei ymmärtänyt, vaikka hän oli Albin saaren kuuluisin kauppias ja merenkävijä, kulkenut kuutta merta ja kahdeksaa karikkoa. Yhtäkkiä muukalaiset mursivat ovemente ja yrittivät ottaa Aadia ja Hamaa mukaansa, mutta taistelun tuoksinassa he eivät huomanneet minua. Juoksin heitä pakoon henkeni edestä, mutta ryöstäjät saivat minut kiinni, ja silloin kaikki pimeni.

Havahduin kovalla puulattialla. Käteni olivat sidottuja, ja päälläni oli vain riepuja. Mietin, missä olin. Kuulin vierasta kieltä, josta olin jo alkanut ymmärtää jotain. ”Lapsi al dagul... muut alna ahab...” Muistin, että samat ryöstäjät, jotka olivat murtautuneet taloomme, olivat nyt siepanneet minut jonnekin ja aikoivat myydä minut orjaksi. Nousin lattialta kannelle, ja tajusin olevani veneessä. En nähnyt kannelta Albia, joten päätin olleeni tiedottomana varsin kauan. ”Orja, ler ruumaan!” laivan perämies huusi minulle, ja ikään kuin sanomansa vahvistukseksi potkaisi minua. Tottelin, eikä perämies enää huutanut minulle. Huomasin, että ruumassa oli muitakin vankeja, mutta he eivät näyttäneet puhuvan albaa, enkä siis voisi puhua heidän kanssaan. Olin nälkäinen, enkä ollut saanut pitkään aikaan ruokaa.

Vaivuin väsyneenä uneen. Heräsin, kun kuulin vieraita huutoja laivan kannelta. ”Merirosvoja... orjat je paki...” tähyistäjä huusi. Kapteeni käski meitä nousemaan kannelle, ja silloin me näimme, että jos merirosvot ryöstäisivät laivan, upottaisivat sen ja joko tappaisivat meidät tai vain heittäisivät meidät mereen, toivoa selviämisestä ei olisi, sillä maata ei näkynyt edes horisontissa. Merirosvot nousivat laivaamme, ja miehistö otti aseensa esille. Pelkäsin henkeni edestä, enkä uskonut selviäväni hengissä. Yksi laivan albaa puhuvista merimiehistä työnsi veteen pienen soutuveneeseen, johon me orjat ahtauduimme. Horisontissa ei näkynyt maata, eikä veneessä ollut purjetta. Toivoa ei ollut juuri lainkaan, mutta siihen rippeeseen, mitä oli, me tartuimme kuin haaksirikkoiset puunpalaan. Vaivuin uneen pelon vallassa. En nukkunut yönä paljontaan, sillä veneeseen satoi sisälle.

Aamulla vene rantautui jollekin rannalle, jossa ei näkynyt muuta miehistöä. Rannalta näin hyppiviä delfiinejä, ja toivoin että olisin joskus vapaa ja vaillo orjuutta, aivan kuin delfiinit. Delfiineissä oli kuitenkin pilkkuja, mutta jäisikö minuun orjan pilkut, vaikka vapautuisin? (Tämä oli kuvainnollinen ilmaus. Flaviaa ei ollut polttomerkitty) ”Tästä alkaa pitkä ja vaarallinen matka aavikon yli.” merimies tiedotti meille orjille.

”En tule takaamaan sitä, että kaikki te selviäisitte hengissä. Tavallisesti olisimme rantautuneet tuonne kaupunkiin, joka näkyy taivaanrannassa, mutta haaksirikon takia joudumme nyt kävelemään sinne.”

Niin alkoi matka Saban kaupunkiin, kaupunkiin joka elää orjuudella ja on vain yksi suuri orjamarckkina.

Vaikka matka oli verrattain lyhyt, kuumuus ja se, että jouduimme kantamaan ruokavaroja kamelien puutteessa, sai matkan tuntumaan pitkältä. Kun saavuimme Saban kaupunkiin, olimme jo puolikuolleita.

Saban kaupunginmuurissa oli kirjoitus: Ken tästä käy, saa kaiken toivon heittää. Oliko se vitsi vai varoitus?

Muutkin orjakaravaanit olivat tulleet kaupunkiin, ja jotkut heistä näyttivät aivan eläviltä kuolleilta. Merimies, jonka nimi oli Feveran (tarkoittaa albaksi urhoollista) sanoi, että hän hankkisi meille kamelit, ja pyysi meitä odottamaan kadunkulmassa, joka oli hieman katutason alapuolella, jonka takia se oli katettu.

Feveran nousi kadulle, jossa hän yritti saada kamelit ostettua. Kuulimme ylhäältä alban ja muunkielistäkin huutoa, josta erotin sanoja, kuten *kameli, kallis, huonolaatuinen, parasta laatua, kestävä, vanha raakki* ja sen sellaista. Feveran, nuori nainen, saapui luoksemme neljän kamelin kanssa, jotka näyttivät minusta erittäin hyväkuntoisilta, ja ihmettelin, minkä takia hän oli haukkunut niitä *vanhoiksi raakeiksi*. No, ehkä se oli joku kauppiaiden erikoisuus. Feveran hankki meille vielä vettä ja muonaa, ja aloitimme matkan kohti Fellan kaupunkia, joka sijaitsi Jama-joen suistossa, aavikon laidalla.

Matka alkoi aamulla. Vaikka Saba oli aavikolla, aamuisin oli huomattavan kylmä ja hengitys huurossa. Muutkin karavaanit lähtivät nyt aamulla, luultavasti viileyden takia. Orjajoukkoomme kuului kuusi ihmistä, joista puolet oli tyttöjä, kaksi poika ja yksi nuori mies, ei paljoa Feverania nuorempi, ja Feverankin oli nuori. Kamelit odottivat kaupungin ulkopuolella erään keitaan lähellä. Feveran lastasi tavarat kamelien selkään, ja aloitimme matkan. Nyt ymmärsin, minkä takia muut orjat näyttivät niin väsyneiltä, sillä aurinko paahtoi jalvoja, selkää ja kasvoja. ”Ottakaa tästä voidetta, niin ette pala auringossa!”

Feveran kehotti ottamaan hänen kädellään olevasta pussista voidetta, joka tuoksui ihmeellisen hyvältä ja viileältä. Otin voidetta muiden orjien kanssa ja levitin sitä iholleni. Jatkoimme matkaa, eikä aurinko enää polttanut ihoa. En tiennyt, kuinka kauan olin kävellyt, mutta takana oleva Saba yhä vain pieneni ja pieneni. Iltapäivällä Feveran antoi meidän levätä, ja tarjosi vettä ja kuivalihaa.

Nuorelle miehelle, jonka nimi oli Ero Amaya (tarkoittaa Suuren hengen siunaamaa) se ei kuitenkaan riittänyt, ja hän juoksi erästä pensasta päin, jossa oli ihanan näköisiä hedelmiä, mutta luultavasti myrkyllisiä.

”Älä syö niitä... ne ajavat sinut hulluuteen ja riivaavat sinut!” eräs orjista huusi Ero Amayalle, mutta hän ei ymmärtänyt albaa ja söi niitä kuin ei olisi saanut viikkoon ruokaa. Vaikutus oli ilmeinen, ja hetken päästä Ero Amaya huusi tuskasta ja kaatui maahan. Karavaanimme kääntyi häntä kohti, ja Feveran otti erästä säkistä, joka oli kamelin selässä lapion, jolla hän kaivoi haudan Ero Amayalle. Pidimme hänelle pienimuotoiset hautajaiset, ja hänet haudattiin kasvot Fellaa päin. Siitä aloin miettimään, kuka meistä pääsisi Fellaan ja kuka vain katselisi Fellaan haudastaan. Jatkoimme matkaa kohti kaukaisuudessa siintävää Fellaan.

Illan tullen leiriydyimme erään lähteen läheisyydessä olevaan metsikköön taatelipuiden varjoon. Feveran satoi kamelit kiinni, otti niiden selästä säkit pois ja levitti peitot maahan. Yksi orjista kysyi, minkä takia hän otti kamelien selästä säkit pois yöksi, aivan kuin hän ei luottaisi niihin, ja Feveran vastasi:

”Kameliin ei voi ikinä luottaa, se on hyvin kopea ja ylpeä eläin. Joskus se haistaa villien kameleiden tuoksut aavikolla, ja karkaa. Olen seurannut lintujen liikkeitä ja päätellyt (Feveran osasi ennustaa) että tänä yönä yksi kameli tulee karkaamaan laumastani. Olen myös nähnyt gaseleja, joiden sarvet ovat pudonneet, ja se tarkoittaa, että yksi täällä olevista ei voi paeta kohtaloaan”

”Osaatko sinä ennustaa?” nuorin orjista, nimeltään Baktsab (tarkoittaa Kaunokaista) kysyi.

”Toki” Feveran vastasi. ”Olen käynyt Alban maineikkaan ennustajakoulun, jossa suoritin ylemmän keskitason tutkinnon, ennen kuin minut kaapattiin orjaksi.”

”Oletko sinä ollut orja, ja sen takia sinä kohtelet meitä niin lempeästi?” huudahdin järkyttyneenä. Se ei ollut tarkoitettu kuultavaksi, mutta Feveran kuuli sen. ”Kyllä, minä olin orja” Feveran vastasi lempeällä äänellä, josta saattoi aistia hivenen nostalgiaa ja koti-ikävää. Feveran istuutui keskellemme kuin olisi aikonut kertoa tarinan, ja aloitti.

”Kun minut siepattiin orjaksi, olin teitä hiukan vanhempi, mutta kuitenkin paljon Ero Amayaa nuorempi. Silloin sabalaiset rosvojoukot hyökkäsivät Albaan, ja ryöstivät ihmisiä orjiksi. Olin silloin vielä ketterä poika, ja pääsin hyvin kiipeilemään laivan mastoissa ja köysissä. Niinpä minut otettiin laivaorjaksi.

Kerran putosin mastosta ja mursin käteni, enkä päässyt enää kiipeämään mastoon. Merirosvot aikoivat myydä minut tai heittää minut mereen haiden ruoaksi. He eivät päässeet sopuun, ja he päättivät kysyä neuvoa laivassa olevalta papittarelta ja ennustajalta. Hän sanoi, että hait söisivät heidät, jos he heittäisivät pojan mereen, eivätkä he saisi ollenkaan ryöstösaalista, jos he myisivät minut maihin. Niinpä he päättivät pitää minut. Kohtelen teitä lempeästi, koska en halua, että koette samaa kuin minä.” Tämä tarina oli tuudittaa minut uneen, ja sai minut ajattelemaan, ettei orjan elämä sittenkään niin huonoa ole. Kuitenkin herätys tuli, tällä kertaa kylmän aavikkotuulen ja pimeän muodossa. Feveran antoi meille leipää, vettä sekä taateleita, ja sitten kääriydimme peittoihimme.

Uni tuli nopeasti, koska valveilla hiekka pyyhki silmiä ja kylmyys väristi koko kehoa. Unessa havaitsin vain pientä värinää, enkä herännyt. Kuitenkin kun aamulla heräsin, huomasin, että olin lentänyt kauaksi leiristä, mutta silti näin keitaan ja sen huojuvat taatelipuut. Muita ei näkynyt, mutta peittoni ja suuni olivat täynnä hiekkaa, joten uskoin, että olin ehkä vierinyt läheiseltä hiekkadyyniltä tänne alas. Vai oliko se aavikkodemonien tekosia? Kuitenkaan se ei selittäisi sitä, minkä takia olin joutunut näin kauas leiristä. En kuullut ketään ihmistä, mutta erään eläimen maukaisun, ja dyynin takana vilahtivat tupsukorvat. Aavikkoilves! Mietin, mitä tehdä. Luultavasti se oli jo haistanut minut, ja jos juoksisin sitä pakoon, se vain lähtisi perääni. Oliko muita vaihtoehtoja? Voisin yrittää kaivautua hiekkään ja pysyä siellä, mutta aavikkoilves vain kaivaisi minut esiin. Vieläkin huonompi vaihtoehto olisi yrittää pelotella aavikkoilves pois, mutta millä? En nähnyt puuta tai pensasta, josta voisoin ottaa kepin. Kuulin lähestyviä askelia dyynin takaa, ja päätin jäädä paikoilleni makaamaan ja juoksemaan, jos se lähestyisi. Äänät lähestyivät. Pelkäsin henkeni edestä. Yhtäkkiä kuulin nuolen lentävän ilman halki, ja aavikkoilves kaatuu. Nousin dyynin harjalle, ja näin kameleilla ratsastavan saattueen lähestyvän aavikkoilveksen ruumista. Kamelit ovat koristeltuja ja peitettyjä kauniisiin kankaisiin. Koristelluimman kamelin selästä nousee mies, joka tutkii aavikkoilveksen ruumista ja nostaa sen kamelin selkään. He huomaavat minut, mutta he eivät puhu albaa. Viiton heille, että he ottaisivat minut mukaansa, mutta he eivät ymmärrä. ”Al ra jek?” yksi seurueesta kysyi. En tajunnut heidän puheestaan mitään, mutta yritin viittoja heille, että kuolisin täällä, jos he eivät ottaisivat minua mukaansa. Seurueella ei ollut mukanaan ylimääräistä kamelia, mutta he heittivät minut yhden kamelin selkään, jonka selässä oli myös vaatteita ja kankaita, ja aloitimme matkan kohti kaukaisuutta, tiedottomina siitä missä se oli.

Päivä kääntyi illaksi, ja ilta kylmeni ja vähitellen muuttui yöksi. Olimme edelleen kameliemme selissä, mutta aavikko oli muuttunut ensin aroksi ja sitten, kun olimme heränneet, savanniksi. Savannilla ollessamme seurassimme jokea, ja illan tullen se johdatti meidät Fellaan, kuuluisaan kauppakaupunkiin, jossa äitini Hama oli käynyt monta kertaa. Siellä minulle kirkastui, minkä takia minut oli otettu metsästysseurueeseen. Minut aiottiin myydä orjaksi! Vaikka laiva oli haaksirikkoutunut ja olin jäänyt yksin aavikolle, kohtaloani en pääse pakoon. Kamelien vauhti hidastui ja nousimme kadulle. Siellä seurue antoi minut erälle orjakauppiaille, joka talutti minut lavalle, jossa oli muitakin orjia. Huutokauppa alkoi, ja ensimmäisenä myytin työorjana nuori, roteva mies. Sen jälkeen myytin vähän minua nuorempi poika laivaorjaksi. Sitten tuli minun vuoro. Minut myytin erälle miehelle, joka osti minut palvelijaksi ja puhui myös albaa. Kävelin lavalta alas ja ostajani kärryihin. Istuin takapenkille ja matka alkoi.

Ostajani koti sijaitsi hiukan pois kaupungin keskustasta, mutta talo oli hieno. Sitä ympäröivät puutarhat ja suihkulähteet. Kun lähestyimme taloa, huomasin, ettei se ollut tavallinen. Siinä oli kolme kerrosta, jokaisessa kerroksessa seitsemän huonetta ja jokaisessa huoneessa kolme ikkunaa. Palaset

napsahtivat yhteen. Ostajani oli suuri maagi, ja hän osti minut palvelijakseen! Saavuimme omistajani talolle.

”Mitä kieliä puhut?” omistajani kysyi, toden totta, albaksi. ”Vain albaa,” minä vastasin.

”Se riittää. Kuten olet ehkä jo huomannut, olen maagi, ja sinusta tulee oppipoikani,” omistajani vastasi.

”Elän talossani yksin. Ennen täällä eli perheeni, mutta heidät vangittiin. Yritän kehittää amulettia, jolla voisin vapauttaa heidät. Sinun pitää auttaa minua.” ”Oikeastiko?” minä kysyin. ”Aivan oikeasti. Tule, niin näytän sinulle huoneesi, sillä on jo myöhä.” Omistajani, jonka nimi oli Juno, näytti minulle huoneeni, eikä se ollut lainkaan huono.

Juno herätti minut aamulla. ”Mikä sinun nimesi on?” hän kysyi. ”F- Flavia” vastasin. ”Hyvä. Tule, Flavia, sinun pitää tulla mukaani.” Nousin, ja lähdimme kävellen eräälle vuorelle, josta löytyi sienia, joita Juno tarvitsi amulettia varten. ”Täällä on sienia!” hihkaisin. ”Ovatko ne pyöreitä ja punaisia?” Juno kysyi.

”Eivät” sanoin. ”Poiminko ne?” ”Poimi vain ” Juno sanoi. ”Mutta muista: Älä koske niihin paljain käsin.”

Onneksi en ehtinyt koskea niihin, sillä Junon mukaan niihin koskeminen aiheuttaisi rakkuloita käsiin ja hiusten lähtemistä. Keräsin sienet koriin, ja lähdimme Junon kodille. Siellä Juno lisäsi sienet seokseen, jossa oli myös yrttejä, kultaa ja vielä kuivattuja pääskynsiipiä. Keitos alkoi jo kuohua ja poreilla uhkaavasti, ja Juno lisäsi siihen lisää sienia. Se ei aiheuttanut kuohumisen loppumista, mutta ruukku, jossa Juno keitti seosta, alkoi lentää ja paiskautui seinään. ”Jo kolmas ruukku tällä viikolla, ja nyt on vasta tiistai!” Juno parahti. ”Siivoa jäljet, Flavia!” Juno antoi minulle rätin, vettä sekä saippuaa, ja aloin pestä lattiaa. Olin hänen orjansa, enkä tullut muuksi muuttumaan. Paitsi.... Niin, miten paitsi? Hän voisi vapauttaa minut, mutta mitä 12-vuotias tekisi vieraassa kaupungissa, jossa ei osaisi edes kieltä! Myytäisiin varmaan uudelleen orjaksi. Vanhempana olivat kuolleet, ja ystävät kaukana Albin saarella. Toki voisin karata ja yrittää Albiin, mutta en tiedä, miten. Paras taktiikka olisi vain odottaa, että Juno saisi amuletin valmiiksi, ja sitten toivottavasti vapauttaisi minut.

Kun olin pessyt lattian, Juno kutsui minut syömään. Hän oli tehnyt ruoaksi saviruukussa haudutettuja papuja, paistettuja perunoita ja kuivattuja oliiveja. Ateria oli yksinkertainen, mutta täyttävä. Ruoan jälkeen Juno kutsui minut luokseen. ”Flavia, minulla on sinulle asiaa. Olen tehnyt kokeita, ja uskoisin, että olen tehnyt amuletin, jolla voisi toteuttaa toiveen. Kuitenkin minun pitää kokeilla, onko se toimiva. Tule mukaani, kun kokeilen sitä Kissavuorella.” Lähdin heti hänen mukaansa Kissavuorelle, vaikka en tiennyt missä se oli.

Saavuimme Kissavuorelle, ja siellä ymmärsin, mistä sen nimi tuli. Vuorella oli satoja mustasta kivistä veistettyjä kissapatsaita, aina sormen pituisesta jättimäiseen. Jotkut kissapatsaat olivat vain puoliksi veistettyjä, ja joissain oli hirveitä haavoja sekä murtumia. ”Minkä takia noissa kissoissa on haavoja ja murtumia?” kysyin.

”Hyvä kysymys.” Juno vastasi. ”Ne ovat jälkiä aiemmista maageista, jotka ovat kokeilleet taikojaan täällä, ja epäonnistuneet. En halua kuulua heihin. Täällä kokeillaan taikoja, koska nämä kissapatsaat suojaavat demoneilta, jotka härnäävät maageja. Nyt otan amuletin esille. Kävele taaemmaksi, kun kokeilen amulettia”

”Juno, minulla on sinulle asiaa. Eikö tuota amulettia voi käyttää vain kerran?” kysyin ihmeissäni.

”Voi perhana. Olet oikeassa. Silti, minä olen jo kokeilemassa tätä amulettia, joten pidetään päät kylmänä ja toivotaan parasta.”

Juno oli jo toivomassa amuletilta perheensä vapautusta, mutta amuletti näytti olevan virheellinen. Se ei pysynyt Junon kädessä, vaan leijui ja lensi kissapatsaiden keskellä olevaan pyörteeseen, joka laajeni ja laajeni. ”Juokse, Flavia!” Juno huudahti, eikä hänen tarvinnut toistaa sitä. Pyörteistä kuului korviahuumaava meteli, joka vain voimistui ja voimistui, kunnes mustista pilvistä, jotka olivat vaivihkaa ja salakavalasti kerääntyneet yllemme ja nyt pimensivät taivaan, alkoi singota salamia yllemme. Huusin kauhusta, ja yritin paniikissa väistellä salamia, jotka kuin vasaraniskut takoivat maata ja kaivoivat siihen kuoppia. Hetken ajaksi kaikki hiljeni. Ehdin jo huokaista helpotuksesta, mutta sitten kuului korviahuumaavan matala pamaus, joka kuin paineaalto painoi minut maahan. Valtava aalto täytti horisontin, ja yritimme Junon kanssa päästä korkeimmalle kissapatsaalle, mutta turhaan. Kymmeniä, ehkä jopa satoja muita aaltoja tuli ensimmäisen aallon jälkeen, ja vesi täytti kaiken silmäkantamattomiin asti. Vesi nousi nopeaa tahtia, ja kaikki kissapatsaat sortuivat. Näin lähestyvän linnun. Se oli feeniks! Lintu poimi minut kynsiinsä, ja toisen feeniksin selkään nousi Juno. Linnut lensivät ylöspäin, ja kun olimme korkealla pilvien yllä, meidät ympäröi sanoinkuvaamaton valo. Feeniksit lähtivät ja jättivät meidät kahden. Itse asiassa emme olleet kahden, sillä jonkin takia Juno haalistui ja haalistui, kunnes hän oli vain henkäys ja varjo. Itsekin aloin haalistua, ja juuri ennen ikuiseen tiedottomuuteen vaipumista päässäni kaikuivat sanat: ”Sinä, joka autoit häntä, joka yritti päästä jumalten joukkoon ja toteuttaa mahdottoman, vajoa pimeyden syövereihin. Olet unohdettu ja kadotettu. Let unohdettu ja kadotettu. Et unohdettu ja kadotettu. T unohdettu ja kadotettu. Unohdettu ja kadotettu. Nohdettu ja kadotettu. Ohdettu ja kadotettu. Hdettu ja kadotettu. Dettu ja kadotettu. Ettu ja kadotettu. Ttu ja kadotettu. Tu ja kadotettu. U ja kadotettu. Ja kadotettu. A kadotettu. Kadotettu. Adotettu. Dotettu. Otettu. Tettu. Ettu. Ttu. Tu. U.”

Miksi minun, orjan, pitäisi kärsiä tämä, kun olin jo kärsinyt tarpeeksi? Sitä minä mietin viimeisillä voimillani.